

svømmer vort Marked, som fortrænger eller i alt Fald vanskeliggør Salget og Afsetningen af den indenlandske Litteratur til Stade, mener jeg, for den hele, almindelige Oplysning, altsaa for det store Publikum, til Stade for vore Forfattere og vore Forlæggere. Der har været først en Diskussion i „Nordist Boghandlertidende“, og Sagen har været set fra forskellige Sider, idet een har taget Ordet imod Tiltrædelsen af Konventionen og to andre for den; men det er særlig følgende Ytringer, som jeg mener, ere saa rigtige, og som ogsaa ere fremsatte af en sagtyndig Mand, jeg her sigter til. Han siger: „Hvor mange af de 90 Bøger, der i „Danst Bogfortegnelse“ for 1891 nævnes som oversatte fra fremmede Sprog, ere af Betydning for Litteraturen? Sikkert ikke mange. Vore danske Forlæggere ville vist være meget glade ved for en Del at slippe for den Syndflod af udenlandsk Skønlitteratur, der nu — mange Gange i daarlige og oftest i billige Oversættelser — tager Pladsen op for den hjemlige, originale Produktion, eller i hvert Fald bidrager til at hemme Salget af denne“. Det mener jeg, er Hovedsynspunktet, at jo mere vi glæde os ved Tanken om den fri Oversættelsesret, desto mere oversvømmes vi med Oversættelser, ikke blot af det gode, hvad der jo altid bør ønskes, og af det middelmådige, hvad der kan gaa an, men tillige af det, som er under det middelmådige, hvad der slet ikke er nogen Fordel efter min Mening for vort Publikum, for den nationale Foragelse og Oplysningen overhovedet. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (N. Sørensen) bemærkede, at der var en Interesseskollision mellem Forfatterne og Læsefredsene. Jeg søger den slet ikke der. Jeg kan nok se, at der er en Interesseskollision, men den bliver — stant selvfølgelig ikke alle Oversættelser ere slette, og ikke alt, der oversættes, er slet — mellem Oversættere af simple Bøger og vore hjemlige Forfattere. Der er der en Kollision til Stede, og naar vi her fra Lovgivningens Side ville tage Parti for Forfatterne, tror jeg, det vil være i Overensstemmelse med, hvad der er godt for den danske Oplysning. Men jeg kan naturligvis forstaa, om andre se Sagen fra en anden Side.

Det glædede mig af det ærede Medlem fra Holbæk Amts 4de Valgkreds at høre nu gentagne Gange, at Bladinteressens ikke er det væsentlige. Oprindeligt troede jeg virkelig dette, og jeg bebrejdede slet ikke Avislitteraturen det, idet den efter mit Støn havde mindst Interesse af, at vi tiltræde Bernerkonventionen. Men saa meget mere glæder det mig, at dette kan lades ude af Betragtning, og at altsaa formentlig Spørgsmaalet maa drøftes paa de Synspunkter, jeg har omtalt.

Men hvorledes man nu end ser det, saa mener jeg — og deri glæder det mig atter, at jeg ikke er bleven stiftet ved det, som det ærede Medlem, der først havde Ordet (H. Holm), udtalte — at under den Forudsætning, som gentagne Gange er omtalt, nemlig at Norge tiltræder Konventionen, da maa Danmark ogsaa med. Hovedsagen er nemlig, at da ser jeg tilspidset i højeste Grad denne Interesseskollision mellem Oversættere og Originalforfattere. Derjom Norge tiltræder Konventionen, men vi ikke, saa vil Resultatet langsomt maaſte, men sikkert blive det, at vi kunne svælge herved, og Forlæggerne oversvømme Landet med Oversættelser. Det bliver vor Opgave; thi Oversættelsesretten er fri her, medens den er bunden i Norge. Men alt, hvad der hedder Originallitteratur, alt, hvad der udspringer fra os selv, vil gaa til Norge, fordi man der faar en større Beskyttelse over hele Verden, end man kan faa her. Det bliver den gyngende Grund, hvorpaa vi komme ind, og som vi lige saa vel skulle overveje som det andet, om det kan gaa an, at vi sætte os saa lavt i Forhold til vort Nabo- og Broderland paa dette Omraade. Jeg tror, at selv de, der ikke dele den Betragtning, der for mig er afgørende, at selv om vi stod aldeles alene i de nordiske Riger med at tiltræde Konventionen, da burde vi dog gøre det, og lige saa de, der ere i stærk Tvivl, om det vilde være rigtigt i saa Fald at gøre det, bør erkende, at det i den nationale Oplysnings Interesse, først og fremmest i vor Forlæggervirksomheds Interesse, er nødvendigt, at vi tiltræde den, hvis Norge tiltræder den. Om nu Norge vil gøre dette, ved jeg ikke. Jeg har heller ikke noget imod, om Tinget her, naar Sagen